

DE SCHEPPING

Barend de Jong, 2002

De zon gaat op boven de mistige, nog frisse Vallei. Een koe, net wakker, kijkt met lodderige ogen naar de eerste zonnestralen en steekt zijn staart in de hoogte. Een kievit vliegt op en schreeuwt van blijdschap luid haar naam. In de verte ligt het bos als een deken op de Stuwwal, waarvan de bomen als dikke vingers wijzen naar waar de oorzaak en het vervolg van deze nieuwe dag hun oorsprong hebben. Links meandert de Rivier. In het westen verdwijnt zij in het nog donkere, slapende land.

Over de hoge, strak gemaaide Dijk komt een stinkende scooter aangebromd. Een boerderijkat duikt verschrikt aan de kant van de weg ineem en ziet haar prooi kwetterend verdwijnen. Door de zonnebril en de helm ziet noch hoort de bestuurder iets van dit alles. Op naar de stad, naar de unie. Er moet wat gebeuren vandaag en de toetsweken beginnen volgende week al. Druk, druk.

Een moeder eend zwemt met haar kleinen al slobberend door het eendekroos. De gerezen zon schijnt op de bodem van de sloot waar een roodbuikig stekelbaarsje zijn best doet een vrouw aan de haak te slaan. Een waterpissebed, verscholen achter een kiezelsteen, knipt onverstoorde verder aan zijn stukje blad. Een overkomende schaduw doet de aanwezigheid van een reiger vermoeden wiens scherpe blik de geluidsloze onderwaterwereld probeert te doorvorsen. In de verte knettert nog de scooter.

Daar zitten ze, de zonneschermen dicht, achter zoemende en errorpiepende computers. De airconditioning - ho niet de ramen openzetten! - mag wel hoger. Een stoffige kuch komt van achter uit de zaal. Vooraan maakt iemand een grapje over zijn muisarm: „Nog even en ik krijg nog een staart ook”. Een mier slurpt stiekem wat van de zoete koffieresten uit de beker van de docent die met een saaie, monotone stem uitleg geeft: „...en het moet om 5 uur af”.

Bij het raam pikt een huismus al fladderend een zoemend vliegje uit de lucht. Voor het gebouw op het frisse gras, huppen twee stadskonijnen met hippende staartjes rondom een graspol en luistert een merel met zijn kopje schuin of er soms nog regenwormen aan het graven zijn. Een ekster tikt tegen een glimmende bout van de scooter in het fietsenhok terwijl een spin ijverig een kruis rijgt met zijn ragfijne draad tussen de spaken van het voorwiel. Rustig schrijdt de tijd voort.

De deur gaat open en een aantal bleekneuzen komt naar buiten. „Ah, weer hoofdpijn, thuis eerst maar een paar aspirines. Vanavond moet ik nog sporten ook, bah.” Helm op, jas dicht en het gas op de plank. Vanonder een struik steken twee paar oren en glimmende ogen kijken de scooter na. De stinkende rook doet de merel kuchen en de ekster in de berkenboom treurt om het glimmende dat hij niet in zijn nest kon krijgen.

Daar heb je die scooter weer. Voorover gebogen over zijn stuur scheurt het richting de ondergaande zon. Achter zijn rug is zowaar al een stukje maan te zien. De spin, misselijk van het in de rondte draaien, valt op de dijk uit zijn gescheurde web en komt met opgetrokken poten naast een paard terecht. Die staart het brommende schepsel na en schudt zijn grote hoofd. Een steenuil in een holle wilg kijkt door het gat naar buiten en ziet Gods kroon op de schepping gaan. Zou deze student nog beseffen dat er meer geschapen is dan de mens alleen?